

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 19/05/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 889

“CHO RẰNG BỎ TIỀN RA THÌ TỘI CÓ THỂ TIÊU”

Hòa Thượng nói: **“Cố rất nhiều người nghĩ bỏ tiền ra làm một chút việc phước thiện, làm chút việc phóng sanh thì sẽ tiêu được tội. Đâu có đơn giản như vậy! Nếu đơn giản như vậy thì người có tiền sẽ không có tội, còn người nghèo phải luôn mang tội. Không thể có chuyện như vậy! Tội từ tâm khởi thì phải do tâm sám, tâm sám rồi thì tội mới bằng không”**.

Nguồn gốc của tội là ở nơi tâm, nguồn gốc công đức cũng ở nội tâm. Nhà Phật nói: **“Nhất thiết duy tâm tạo”**, tất cả do nội tâm tạo ra. Hàng ngày chúng ta vui, buồn, giận hờn, thương ghét đều ở nơi nội tâm, vậy thì chúng ta phải từ nơi nội tâm của mình mà sám hối. Sám hối không phải là lễ bái, cầu xin mà là thay đổi làm mới. Rất nhiều người làm việc lỗi lầm rồi mang tất cả sám pháp của nhà Phật ra sám hối, nhưng sám hối xong lại tiếp tục tạo tội, làm những việc sai lầm. Đó không phải là sám hối!

Sám hối là **“sám kỳ tiền khiên, hối kỳ hậu quá”**, có nghĩa là hết lòng ăn năn những lỗi lầm mình đã làm và về sau nhất định không tái phạm nữa. Đó mới gọi là sám hối. Nếu thấy có lỗi thì sám hối, sau đó lại tiếp tục phạm lỗi thì không phải là sám hối. Có người quan niệm rằng mình có lỗi thì mình đứng trước Phật sám hối là xong. Có người cho rằng họ tham gia những buổi sám hối, lạy Phật do nhà chùa tổ chức thì sẽ sám hối được nhiều tội. Có chùa một tháng tổ chức hai buổi sám hối, lạy 108 lạy. Đó là hình thức. Hình thức dẫn khởi nội tâm của chúng ta, chúng ta phải từ nơi hình thức đó để dẫn khởi nội tâm của chính mình, còn nếu chỉ làm ở nơi hình thức thì không có kết quả.

Công và tội rất rõ ràng. Chúng ta làm việc tốt thì việc tốt kết thành phước báu, chúng ta tạo tội thì tội kết nghiệp báo. Nhân quả không hề mảy may sót lọt một chút nào. Nhà Phật nói: **“Nhân nào quả đó”**. Chúng ta làm việc thiện thì phước báu tích tụ y nguyên đó, chúng ta làm việc ác thì nghiệp báo cũng tích tụ y nguyên đó. Chúng ta đừng bao giờ có ý niệm rằng **“làm công chuộc tội”** hay **“đổi công chuộc tội”**, mang công chuộc tội vì nhân quả không như vậy. Nếu chúng ta tích cực làm việc thiện thì nghiệp có thể được nhẹ một chút do nội tâm chúng ta đã được chuyển hóa trong quá trình chúng ta tích cực làm việc thiện, tuy nhiên chúng ta không thể tiêu sạch nghiệp. Ta tạo phước, ta tạo tội, duyên nào đến trước thì ta phải gánh lấy. Nếu duyên ác đến trước thì ta phải nhận quả ác, nếu duyên thiện đến trước thì ta nhận phước báu. Ta nhận phước báu rồi nhưng quả ác của tội kia vẫn đến.

Rất nhiều những vị Tổ Sư Đại Đức có những bệnh vô cùng đau khổ, đến mức người ngoài nhìn thấy mà còn không thể chịu nổi. Vị Cư sĩ là Thầy của Ngài Huyền Trang bị bệnh khổ, khi người sau nhắc lại còn rớm nước mắt, không thể tưởng tượng được tại sao Thầy lại bị bệnh nặng đến như vậy. Đó là nghiệp quả do nhiều đời trước làm Quốc Vương tạo tội nghiệp kết thành. Ngài nói: “*Tội nặng nhưng báo nhẹ*”. Trong những kiếp quá khứ, Ngài đã tạo rất nhiều tội lỗi nhưng nghiệp báo đời này vẫn còn nhẹ, chưa phải là nặng.

Chúng ta phải biết rõ: Công tội phân minh, không phải là bỏ ra nhiều tiền để làm nhiều pháp sự sám hối thì hết tội. Chúng ta làm việc tốt thì phước đó vẫn có, khi nào duyên đủ chúng ta sẽ được hưởng. Tội mà chúng ta đã tạo thì khi duyên đến chúng ta vẫn phải nhận quả báo.

Nhà Phật nói: “**Bồ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả**”. Bồ Tát trước khi làm bất cứ việc gì đều quán sát cẩn trọng xem mình có đang gieo nhân ác hay không. Nếu việc đó là gieo nhân ác, sẽ kết thành quả ác thì các Ngài tuyệt đối không làm. Nếu việc đó là gieo nhân thiện thì các Ngài tích cực làm.

Chúng sanh chúng ta lúc tạo nhân thì tùy tiện, nhưng lúc gặp quả báo thì khiếp sợ, đi cầu Thần, khẩn Phật, van xin mong thoát tội. Dù chúng ta cầu Thần khẩn Phật thì các Ngài cũng không can thiệp được vào nhân quả của chúng sinh. Gieo nhân nào thì gặt quả đó. Chúng ta trồng ngô được ngô, trồng dưa hấu được dưa hấu, không có việc trồng hạt ngô mà muốn nhận quả dưa hấu. Chúng ta đến xin Phật để các cây ngô kết thành quả dưa hấu nhưng Đức Phật cũng không làm được vì Phật không làm sai nhân quả.

Chúng sanh chúng ta có rất nhiều người táo tợn, muốn Phật Bồ Tát can thiệp nhân quả, muốn các vị Thần Thánh can thiệp vào nhân quả. Thiện Thần thì không làm như vậy nhưng ác Thần sẽ làm cho nên có người thấy ứng nghiệm thì họ tin là các vị Thần có thể can thiệp vào nhân quả. Chúng ta không biết rằng họ can thiệp được cũng là do trong mạng của chúng ta có. Thí dụ họ xin ngải, xin bùa để được mua may bán đắt, họ cũng thấy có sự linh nghiệm nên rất nhiều người rất tin. Ngay trong gia đình tôi, em trai tôi cũng rất tin. Anh em cùng làm trong một nghề, em tôi buôn bán lèo tèo nhưng bí mật đi xin bùa thì thấy buôn bán rất đắt hàng.

Một năm đi đòi bùa hai lần như vậy rất nguy hiểm. Thí dụ trong mạng của mình có thể xài bao nhiêu tiền thì họ giúp mình có số tiền đó để xài trong một thời gian ngắn nhưng sau khi xài hết rồi thì mình “*te tua*”. Chúng ta tưởng rằng cầu Quỷ Thần linh nghiệm, tưởng rằng họ có năng lực ban phước báu cho chúng ta. Thật ra khi họ giúp chúng ta xài hết phước báu trong vận mạng của mình trong thời gian ngắn thì quá nguy hiểm. Khi chúng ta về già, khi chúng ta bị bệnh khổ thì lấy gì để đối đãi với bệnh khổ? Chúng ta hết phước rồi thì bệnh khổ vô cùng nghiêm trọng, hết phước rồi thì tuổi già của chúng ta sẽ vô cùng thâm.

Có một số người không biết tích công bồi đức, tái tạo phước báu. Họ chỉ muốn Thần Thánh nào đó ban phước cho họ và họ ngấm nhiên nhận tài lộc đó về để hưởng. Họ không biết rằng đó là họ hưởng phước trong vận mạng của chính mình. Tại sao có nhiều người lúc còn trẻ thì làm ăn phát đạt, cũng có danh

tiếng là Giám đốc nhưng một thời gian sau thì phá sản, đổ bể hết. Có người nói: “*Mấy người trẻ thành đạt không giữ được tiền đâu!*”. Không phải là khi trẻ thành đạt thì không giữ được tiền mà do họ chỉ biết hưởng phước mà không biết tái tạo phước báu, không biết tích công bồi đức cho nên khi hết phước rồi thì họ thê thảm như vậy.

Phật dạy chúng ta hàng ngày phải bố thí ơn đức, bố thí tài vật. Chúng ta không nên tùy tiện hưởng tất cả những sự tiện nghi mà nên dành cho người khác hưởng. Đó chính là chúng ta đã tái tạo phước báu. Chúng ta tùy thích thọ hưởng phước của mình vì nghĩ rằng “*mình giàu có, mình có quyền hưởng*”, nhưng chúng ta không biết rằng nếu phước hết thì chúng ta sẽ thê thảm như thế nào.

Hòa Thượng nói: “***Tất cả đồ người ta tặng, những món ăn ngon nhất, bổ dưỡng nhất tôi không dùng một thứ nào. Tôi chỉ uống nước trắng, không uống nước dinh dưỡng, bổ dưỡng. Hàng ngày tôi chỉ ăn cơm với rau xanh. Tất cả những thứ có được tôi đều mang tặng cho đại chúng***”. Đó chính là Ngài đã tích công bồi đức, để dành phước của mình cho chúng sanh hưởng. Chúng ta vốn đã kém phước lại còn đi hưởng phước thừa ở trong vận mạng của mình. Vậy thì chúng ta có trí tuệ không?

Những ngày gần đây, tôi đi đến đâu người ta cũng làm những món ngon để tiếp đãi nhưng tôi thường tranh thủ làm món ngon để đãi mọi người. Trước khi ra Hà Nội, tôi đã tranh thủ làm 2 - 3 nồi mít kho. Đó là mình biết tích công bồi đức, tâm tâm niệm niệm muốn phục vụ cho người chứ không muốn ngồi đó chờ người phục vụ cho mình. Các vị đừng sợ tôi làm như vậy thì tôi lấy hết công đức của các vị! Nếu các vị có suy nghĩ đó là sai rồi! Hòa Thượng dạy: “***Việc tốt cần làm nên làm không công không đức***”. Chúng ta làm không phải vì công đức mà chúng ta khởi lên tâm chân thành, làm một cách hết sức tự nhiên, không có điều kiện.

Trong cuộc sống thường ngày, khởi tâm động niệm của chúng ta đều phải tích cực tích công bồi đức. Chúng ta tích công bồi đức, khi có nhiều phước báu rồi thì chúng lại tích cực hơn nữa để cho đi. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta cho đi thì lại được nhận nhiều, nhận càng nhiều thì chúng ta lại càng tích cực cho đi***”. Chỉ cần chúng ta có một ý niệm “*giữ lại*”, cho rằng “*mình đã cho đi nhiều năm rồi nên bây giờ phải giữ lại*” thì đã sai rồi, tất cả công đức mình làm được sẽ đều biến thành phước đức, phước báu của lục đạo chứ không phải là công đức của Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Nếu phước báu của ba đường thiện thì vào cõi Trời, cõi Người, cõi A-Tu-La để hưởng phước. Nếu phước báu của cõi súc sanh thì vào cõi súc sanh để hưởng. Chúng sanh ở địa ngục thì không được hưởng phước.

Chúng ta phải tích cực tích công bồi đức, hàng ngày đối nhân xử thế tiếp vật đều phải tích cực làm lợi ích cho người! Việc này dễ làm nhưng mọi người lại thấy quá khó, đó là do tâm tự tư ích kỷ, vừa làm được một chút thì đã khởi ý niệm được mát, thành bại, tốt xấu, hơn thua. Chúng ta nghĩ: “*Tôi làm thế này là khổ lắm rồi! Tại sao mình phải khổ hơn người ta!*”.

Phật Bồ Tát đến thế gian này bằng lòng nhận lấy tất cả những cái khổ của chúng sanh. Hòa Thượng nói: **“Không vì chính mình cầu an lạc, chỉ nguyện chúng sanh được lìa khổ”**. Chư Phật Bồ Tát khởi tâm động niệm đều vì chúng sanh, không có ý niệm để cho mình an lạc mà chỉ nghĩ phương pháp, biện pháp tốt nhất để chúng sanh được an lạc. Phật Bồ Tát bằng lòng chịu khổ thay chúng sanh, gánh hết nỗi khổ của chúng sanh nhưng các Ngài không khổ sở. Những cái chúng ta nghĩ là khổ sở đó chỉ ở ngoài da chứ không xâm nhập được vào tâm của các Ngài, không chạm được đến tâm thanh tịnh của các Ngài cho nên các Ngài không bị cái khổ làm ảnh hưởng. Thí dụ khi Ca-Lợi Vương lóc từng miếng thịt của Ngài Nhẫn Nhục Tiên Nhân nhưng Ngài Nhẫn Nhục Tiên Nhân vẫn không hề tức giận. Ngài Nhẫn Nhục Tiên Nhân nói: **“Nếu ta không hề tức giận thì thân xác này sẽ lành lại hoàn toàn như cũ”**. Ngài vừa nói xong thì thân thể liền trở lại như cũ.

Chúng ta là người học Phật thì phải quan sát những điều các Ngài đã làm, quan sát đời sống của các Ngài để chúng ta bắt chước làm theo. Hòa Thượng nói: **“Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn”**. Các Ngài từ sáng đến chiều đều tinh tấn, kể cả lúc nghỉ ngơi cũng ở trong trạng thái tinh tấn, khởi tâm động niệm đều vì chúng sanh mà lo nghĩ chứ không lo nghĩ cho bản thân. Chúng ta thì khởi tâm động niệm có **“ta”** nên hàng ngày khổ mệt không nói lên lời. Chúng ta nghĩ: **“Hôm nay ta mệt quá! Hôm nay ta khổ quá!”**. Chính cái **“ta”** làm cho chúng ta phiền phức. Phật Bồ Tát không có **“ta”** nên không có phiền phức.

Công và tội rất rõ ràng. Chúng ta làm bao nhiêu phước thiện cũng không bị mai một chút nào. Chúng ta làm việc ác kết thành tội thì cũng không hề sót lọt một chút nào. Chúng ta đừng có ý niệm **“lấy công chuộc tội”**! Nếu chúng ta nghĩ rằng **“mình làm việc này để chuộc tội việc kia”** thì đó là ý niệm sai lầm. Chúng ta cần hiểu rằng: Trước đây chúng ta làm việc sai thì bây giờ mình phải tích cực làm việc đúng, việc thiện để thay đổi cái sai lầm từ trong nội tâm của mình. Trước đây chúng ta kết quá nhiều oan gia rồi thì bây giờ không kết oan gia nữa.

Hòa Thượng nói: **“Bạn đừng nghĩ rằng bạn dùng một ít tiền thì có thể tiêu được tội”**. Nếu chúng ta dùng tiền bất chánh để mong tu tạo phước báu, tái tạo phước lành, làm những việc như xây chùa, đúc tượng Phật thì chúng ta lại tạo thêm oan nghiệp, lại làm thêm những việc sai trái. Phật dạy đệ tử: **“Khi thọ nhận cúng dường của chúng sanh thì phải hỏi xem vật phẩm này có thanh tịnh không”**. Điều này ngày nay ít người nhắc đến nhưng đó là sự thật.

Nhà Phật có một câu chuyện: Ngày xưa, các vị Tỳ-kheo đi khát thực thì ai cho gì ăn nấy, họ ăn tam tịnh nhục. Có một vị Tỳ-kheo bệnh rất nặng và thèm ăn thịt nhưng khi đó nhà Vua đang ăn chay và cấm dân chúng trong thành không được sát sanh. Một người Phật tử đã lóc thịt ở đùi của mình để nấu rồi dâng cúng cho vị Tỳ-kheo đó. Đại chúng biết được liền đem chuyện đó lên thưa với Phật. Phật đưa lời khuyên nhắc nhở các Tỳ-kheo khi nhận cúng dường thì phải xem vật đó có thanh tịnh không và không nên để cho đàn na tín thí vì mình mà bị đau khổ. Câu chuyện này tôi nghe rất lâu rồi nên không nhớ rõ chi tiết.

Vật phẩm chúng ta cúng dường, làm từ thiện thì phải có nguồn gốc từ nơi thanh tịnh. Nếu chúng ta dùng đồng tiền bất tịnh, bất thiện để làm từ thiện, xây chùa, đúc tượng thì không thể kết thành quả tốt, quả thiện. Cho nên Hòa Thượng nói: **“Bạn đừng nghĩ bạn bỏ ra một ít tiền thì bạn sẽ tiêu được tội nghiệp”**. Tội từ tâm khởi thì phải từ tâm diệt, khi tâm diệt rồi thì tội liền không. Không phải là chúng ta tụng **“Kinh Lương Hoàng Sám”**, tụng **“Kinh Từ Bi Thủy Sám”** thì có thể sám hối hết tội.

Hòa Thượng nói: **“Sám hối là đối với chính mình, khởi tâm động niệm, hành vi ngày ngày phải đổi mới, cải tiến. Cải tiến chính là tiêu nghiệp chướng, không cải tiến thì không thể tiêu nghiệp chướng”**. Những lỗi trước chúng ta đã tạo thì chúng ta ăn năn và về sau nhất định không tái phạm. Đó mới gọi là sám hối. Nếu chúng ta **“tà tà”** sám hối rồi lại **“tà tà”** tạo nghiệp, tạo nghiệp xong rồi lại đi sám hối thì không được! Điều này không đúng với tinh thần nhà Phật!

Hòa Thượng nói: **“Ngày nay nhiều người hiểu sai. Họ cho rằng lễ bái Phật, làm một chút việc Phật sự thì có thể tiêu được tội nghiệp. Họ tạo tội nghiệp, làm những việc sai lầm rất nặng, sau đó bỏ ra một ít tiền để mời người làm pháp sự Lương Hoàng Sám, Từ Bi Thủy Sám, làm những pháp hội sám hối. Như vậy có thể tiêu được nghiệp chướng? Làm gì mà dễ dàng như vậy! Tôi thấy tội không những không tiêu mà còn tội chồng thêm tội vì họ không rõ lý, làm những việc không như pháp”**.

Tội từ nơi tâm khởi, tâm dẫn đạo hành vi. Muốn tiêu tội nghiệp thì phải từ nơi tâm mà thay đổi triệt để chứ nhờ người khác làm thì không thể tiêu được tội. Khi chúng ta không rõ lý, làm ra những việc sai lầm, chúng ta dẫn đạo khiến người ta bắt chước làm theo, dẫn đạo khiến nhiều người làm không rõ lý. Vậy thì đó là tội chồng thêm tội.

Hòa Thượng nói: **“Bạn không rõ lý, bạn hiểu sai ý nghĩa sám hối của Phật pháp. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật còn tại thế, Ngài chưa từng tổ chức một pháp sám nào giống như những pháp sám hối ngày nay”**.

Ở nước ta không có những pháp hội sám hối nhưng ở Đài Loan, Hồng Kông thì họ tổ chức rất nhiều pháp hội sám hối trong nhiều ngày như **“Từ Bi Thủy Sám Pháp”**, **“Lương Hoàng Sám Pháp”**, **“Địa Tạng Sám Pháp”**. Họ bỏ ra rất nhiều tiền để tổ chức những pháp hội đó, có pháp hội thì do một người lo chi phí, có pháp hội thì do một vài người cùng lo chi phí. Họ nghĩ họ bỏ tiền nhiều như vậy thì sẽ hết tội. Bài hôm nay Hòa Thượng nhắc nhở: **“Bạn cho rằng bỏ tiền ra thì có thể tiêu tội. Làm gì mà đơn giản như vậy! Tội từ nơi tâm tạo thì phải từ nơi tâm sám, tâm sám rồi thì tội liền không!”**.

Hòa Thượng đã nói thẳng: **“Thời đại của Thích Ca Mâu Ni Phật chưa từng làm những Kinh sám Phật sự như ngày nay. Tội là từ ở nơi tâm, vậy từ ở nơi đâu mà tiêu vậy? Phải từ tâm thanh tịnh, phải dùng tâm thanh tịnh”**.

Vào thời kỳ của Vua Lương Võ Đế, khi một vị thứ phi mà Vua sủng ái qua đời, Vua muốn làm một pháp sự siêu độ cho bà. Vua cầu Ngài Bảo Chí Công làm pháp sự này. Trong sử ghi chép Ngài Bảo Chí Công là hóa thân của Bồ Tát Quán Thế Âm. Vì Vua khẩn cầu lập pháp sự cầu siêu nên Ngài Bảo Chí Công mới viết nên “*Kinh Lương Hoàng Sám*”. Ngay nhất thời Lương Võ Đế muốn tổ chức pháp sự, nếu làm cho vị Vua chuyển được tâm thì lợi ích muôn dân cho nên Ngài Bảo Chí Công đã viết ra “*Kinh Lương Hoàng Sám*”. Đây là từ bi xuất phương tiện. Kết quả vô cùng mỹ mãn. Sau lễ sám hối Lương Hoàng Sám thì ái phi của Lương Võ Đế được sinh lên cõi trời.

Hòa Thượng nói: “***Pháp sư Từ Vân Quán Đảnh là một vị pháp sư có địa vị rất cao trong lịch sử Phật giáo. Ngài đã từng nói: “Người thế gian tạo tội cực trọng. Tất cả các Kinh, tất cả sám pháp đều không thể tiêu được nghiệp chướng nhưng một câu “A Di Đà Phật” hoàn toàn có thể tiêu trừ nghiệp chướng. Cho nên phải nên biết niệm Phật tiêu nghiệp chướng, niệm Phật có công đức tiêu nghiệp chướng đệ nhất***”.

Khi tâm ta nghĩ một câu “***A Di Đà Phật***” thì không còn nghĩ vọng tưởng, ta trở về được với tâm thanh tịnh của chính mình. Tâm thanh tịnh mới tiêu được nghiệp chướng. Chúng ta phải niệm Phật bằng tâm thanh tịnh thì mới tiêu được nghiệp chướng. Câu “***A Di Đà Phật***” chính là diệu pháp để tiêu nghiệp chướng. Trong pháp môn Tịnh Độ có câu: “***Một câu A Di Đà Phật chính là Vô Thượng Thâm Diệu Thiên***”, là Thiên Định bậc cao. Khi chúng ta niệm Phật đạt đến “***Định***” thì đó chính là ***Vô Thượng Thâm Diệu Thiên***.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!